

KIS HIR

... IGAZAT BESZÉLJ! (Lásd a 221. lapon.)

XXXVIII. kötet, 14. szám. **Ára negyedévre 1 frt 40 kr.**
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. április 6-án.

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés —

VÉGE volt az iskolai esztendőnek, a kis városka iskolájából vígan és boldogan özlött ki a diákserreg, ezuttal utoljára. Most a pihenés, szórakozás kellemes napjai következnek, különösen kellemesek annak, aki jó bizonyítvánnyal tér haza szüleihez és kissé el is dicsekedhetik, hogy milyen jól végezte a dolgát.

Vidáman ment haza felé az a két fiú is, aki amott a városka szélén fekvő csinos, de egyszerű ház felé tartott, már közel járva a jó rendben tartott, a virággal, bokrokkal tele ültetett udvarhoz, melynek közepén a ház állott. Különösen a kisebbik fiú, a ki vagy tizenegy éves lehetett, volt nagyon jó kedvű; ugrált, ujjongott és már legalább is huszadszor ismétlé:

— Ugy-e mondtam? Én csupa kitűnővel megyek haza, te pedig nem! Ugy-é, nekem csupa kitűnőm van, neked pedig nincs!

— Már hallottam eleget, örültem is neki, Rudi; hát most már hagyd abba.

— Az ám, örültél! Boszankodtál!

— Magad sem hiszed. Tudod jól, hogy mindig örülök, ha valami dolgod jól sikerül. De most már csakugyan boszankodom, mert látom, hogy csak azért emlegeted annyiszor, mert azt szeretnéd, ha irigykednék reád.

Rudi hirtelen abba hagyta az ugrándozást is, a kiabálást is. Hiszen nem akarta ő igazán bántani a testvérbátyját, csak éppen ingerkedett egy kicsit, aztán meg

csakugyan nagy volt az öröme, hogy olyan jól végezte az iskolát. No persze, tudta ő azt is, hogy neki könnyebb dolga volt, mert két osztállyal járt alább és azt is tudta, hogy a bátyja bizony minden erejéből iparkodott, nem is áll valahol az utolsók közt, tehát semmiképp sem illik őt gúnyolni, sőt hálával tartozik neki, mert ő segítette sokszor a nehéz feladványoknál.

— No ne haragudjál Gyula, hiszen csak tréfáltam.

— Dehogyan haragszom. Mihelyt így beszélés, már nem haragszom.

— Bizony haragszol... látom, milyen komoly képet csinálsz.

— Az más, eszembe jutott valami...

— Ugyan micsoda? Megtudhatom?

— Miért ne? Semmi titok sincs benne... Arra gondoltam, hogy kedves jó atyánk, ha még élne, meg volna-e most velem elégedve.

És Gyula szeméből egy könnyesepp fakadt ki, amint halk, szomorú hangon megemlékezett a nemrég elhalt jó apáról. Ő már majd tizenhárom éves volt és sokkal komolyabb, mint a gyakran nagyon is eleven Rudi.

— No, csak nem fogsz itt az utcán sirni? szökt Rudi. Tudod, mit mondott mamánk? — hogy bele kell nyugodni a Gondviselés rendeletébe.

Gyula nem vitakozott erről. Tudta ő jól, hogy van sok olyan dolog, melyet Rudi még nem ért meg igazán. Csöndben ballagtak tehát haza, de amint az udvarra értek, Gyula előre sietett és már messziről kiáltá a mamának, ki az ablakból nyájasan intett feléjük:

a kette
kitűnője
tam, de
csakhog
kapott
mikor a

fiam. M

zárom
és nem
elesábit

káció
közbe
fog an
kijöjj v

M

termet
és a ki
találtá
is ő vo
bet. M

most
mesék

hosszu
mas
zod..

megm
H
valósá
teleté
legke
ezzel

— Kedves mama, jól végeztük mind a ketten! Rudi különösen; neki csupa kitűnője van!... én is eléggé jól boldogultam, de bizony jobban is lehetett volna... csak hogy egy párszor figyelmetlenségen kapott rajta a tanár, mert rajzolgattam, mikor a nyelvtant magyarázta.

— Az bizony hiba is volt, kedves fiam. Majd esztendőre jóvá kell tenned.

— Meg is próbálom. Inkább el is zárom valahova a festékes ládácskámat és nem is rajzolok többé, mert ez mindig elcsásbit.

— Az bizony jó lesz, ha most a vakáció alatt mindjárt megteszed, szólt közbe Rudi nevetve. Akkor legalább nem fog annyi fáradságunkba kerülni, hogy kijőjj velünk játszani, ugy-e leányok?

Mert ezalatt már két leányka is ott termett mellettök, a nagyobbacska Flóra és a kis Örzsike. Ezek nagyon helyesnek találták a Rudi beszédét, mert különben is ő volt kedvenczök, ő játszott velök többet. Most is azonnal körül fogták.

— Ugy-e, most már nincs leczkéd, most már együtt fogunk játszani, vagy meséket olvasni?

— Persze hogy fogunk!

— Mindjárt ma elolvassuk azt a hosszú mesét... tudod... arról a hatalmas varázslóról... te majd magyarázod...

— Jól van. Ne félj semmit, majd megmagyarázom.

Előbb azonban jó ebéd következett, valóságos kis ünnepi ebéd a két diák tiszteletére. Egyik is, másik is megkapta a legkedvesebb ételét, mert a jó mama ezzel is jutalmazni akarta őket. Sokszor

ugysem volt részök ilyen jutalomban, mert ha nem voltak is nagyon szegények, de özvegy anyjoknak mégis egy kis gondjába került, hogy rendben meg legyen minden, amire a négy gyermeknek szüksége van. Az pedig nem kevés.

Ebéd után Rudi, Flóra és Örzsike mindjárt félre vonultak a nagy mesekönyvvel és bele merültek a csodatevő híres varázsló históriájába. De Gyula oda húzódott a mamához és félig búsan kérde:

— Mit gondolsz, kedves mamácska... ha most apa tudná, haragudnék reám?

— Haragudnék-e? Ugyan miért?

— Hát... hát hogy nem vagyok a legkitűnőbbek közt... már legalább nem mindenben. Pedig igazán iparkodtam.

A mama nyájas jósággal simogatta meg Gyulának arcát.

— Kedves fiacskám, emlékszel-e arra, amit jó atyád sokszor mondott arról, hogy becsületesen, komolyan kell törekedni?

— Oh igen, emlékszem.

— És hogy nagyobb érdem, ha valaki olyanban, ami nehezére esik, csak félannyi sikert ér is el, mint más valaki, akinek nem esik nehezére.

— Igen, azt mondta.

— No's, én láttam, édes gyermekem, hogy te becsületesen iparkodtál. Néha néha kissé kikököntél, erőt vett rajtad egyik vagy másik kedvtöltésed, de aztán megint erősen törekedtél és eléggé szépen boldogultál. Tudod, hogy jó atyád éppen ezt kívánta: a komoly törekvést éppen abban, ami nehezede esik. És ő tudta, hogy ezt megteszed, hogy mindig jobban-jobban fog sikerülni, és büszke is volt reád.

mert őszinte, egyenes lelkű fiúnak ismert, aki nem próbáltad szépítgetni azt, ami rosszul sikerült. Most is ezt látná és meg volna veled elégedve, úgy mint meg vagyok én. Azért tehát csak légy vidám, megérdemled.

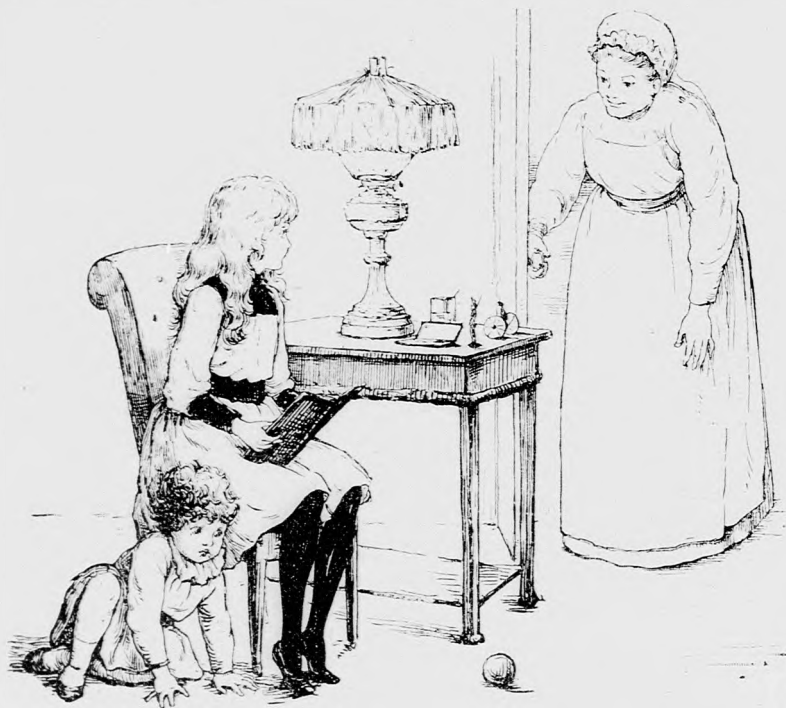
Éppen ekkor odaért Rudi és nagy kíváncsisággal kérdezé:

— Mi az? Miről tanakodtok?

— Egy kis beszédünk volt, de már befejeztük, felelé a mama.

— Azt látom, de én is szeretném tudni.

— Már megint kíváncsiskodol? szólt a mama kissé komolyabban. Sokszor figyeltetted, hogy ez nagyon csuf dolog,

Bujócska. (Lásd a 216. lapon.)

Nagyon jól végezted a dolgaidat az iskolában, de azt szeretném, ha az én intéseimre is figyelnél és nem akarnál bele avatkozni olyan dologba, amelyhez semmi közöd.

Rudi épen duzzogni akart volna egy kicsit, de nem ért rá, mert a két leányka már utána jött. A mesekönyvet mutogatták.

— Nézd, Rudi, milyen kép van itt! Egy nagyszakálu öreg ember és mindenféle furesa szerszám körülötte... aztán valami barlangban van. Mi ez?

Rudi fontos képpel nézte meg, aztán magyarázta:

— Hiszen láthatjátok, ez az a hatalmas varázsló mester, akiről olvasni kezd-

tük a mesét. No, mindjárt elmondom a többit.

De nem magyarázhatta sokáig. Alig telt pár perc, mikor kocsirobogás hallatszott s a mama, kinézvén az ablakon, látta hogy a kocsi éppen a kapu előtt állt meg s előkelő fiatal nő szállt ki belőle.

— Dorina, a kedves Dorina! kiáltott fel s örvendő sietett a vendég elé.

Erre aztán a két leányka is mindjárt ott hagyta a varázslót, Rudit mindentől, mert érdekesebbnek találta a vendéget. Gyula és Rudi nem örültek olyan nagyon, mert ők még nem ismerték. A

NÉVNAPON. (Lásd a 218. lapou.)

hirét már hallották, de még egyszer sem láthatták ezt a szívesen látott Dorinát, mert mindösze nem régen járt ide s mindig olyankor mikor a fiuk iskolában voltak.

A mama bevezette a kedves vendé-

get, aki bizony akár azt is hihette volna, hogy ellenségnek vélik, ugy menekült mindenki előle. A két leánykának az jutott eszébe, hogy kissé rendbe köll szedni ruháikat, lesimitani a hajukat, mert nem illik borzasan, disztelenül jelenni meg a

fővárosi uri vendég előtt. A fiuk meg rögtön észre vették, hogy tintás az ujjok, poros a cipőjök; nem volna szép, ha először is így lépnének az előkelő rokon elé. Ezért menekültek, csak hogy a nagy sietségben egyik a másiknak utjába állt. És az lett belőle, hogy Gyula, amint nagy hirtelen futni akart, bele botlott egy székbe és nagyot puffanva terült el a földön, éppen mikor a vendég belépett. Már ezt bizony röstellhetette s ugyan csak irigyelte Rudit, ki egyszerre csak úgy eltűnt, mintha az a mesebeli varázsló mester tanította volna meg valami titkos bűvészmesterségre.

Még csak félig kapaszkodott fel Gyula, mikor már ott termett mellette egy kedves, nyásjas fiatal leány és gyöngéden kérde:

— Jaj, nagyon megütötte magadat?

Gyula egy pillanatig zavartan bámult Dorinára, de aztán őszintén és jókedvűen felelé:

— Meg biz én, jól oda vágódtam, de se baj, megesett már máskor is. Ügyetlen voltam.

— No, az szép, hogy magad mondod ki magadra az ítéletet, szólt Dorina vidám nevetéssel. Most már ebből is tudom, hogy te vagy Gyula. Én meg az unokatestvéred vagyok, Dorina; bizonyosan hallottad már a híremet.

— Hogy ne! Mamácska többször emlegetett és mondta, milyen kedves vagy.

Dorina, aki már felnőtt nagy leány volt, jóízűen nevetett Gyula őszinte bókján és mindjárt nagyon megszerette a nyílt arczu, nyílt szívű fiút. Egyet-mást hallott már róla a gyerekek anyjától; tudta, hogy

Gyula volt a nem rég meghalt apa kedvence. Nem mintha az apa úgy nem szerette volna többi gyermekeit is; de a többiek még kicsinyek voltak, nem értették meg oly jól. A jó apa pedig azt akarta, hogy Gyulából olyan ember legyen, aki érdemes legyen a szeretetre. Olyan volt maga a derék apa is; nemes szívű, előzőkeny, a ki nyugodtan tűrte a bajt, kellemetlenséget és korán szoktatta Gyulát is, hogy erős akarattal uralkodjék magán, éppen olyankor, mikor valami nem a kedveszerint történt. S azért most is, mikor nem nagyon mulatságosan mutatkozott be az eddig ismeretlen rokonnak, hamar kész volt rá, hogy maga is nevéssen a bolondos eseten. Ezzel pedig mindjárt megnyerte Dorinát.

— De Gyula nem hasonlít a leányokhoz, szólt Dorina.

— Nem ám, mondá a mama. Ő inkább jó atyjára ütött.

Gyula szinte büszkén nézett föl, mikor ezt hallotta. Nem adta volna egy kis királyságért, hogy az apjához hasonlít.

— Hát az apja is szőke volt? kérde Dorina érdeklődve. Az én kedves atyám barna. Azt hittem, hogy hasonlít a testvéréhez.

— Nem bizony, nem hasonlítottak egymáshoz. Különb is tudod, kedves Dorinám, csak mostoha-testvérek voltak.

Nem akart többet mondani, nem akart arról beszélni, hogy bizony az a két mostoha testvér nagyon különbözött egymástól, nemcsak abban, hogy az egyik szőke volt, a másik meg barna. Erről nem lett volna kellemes beszélgetni, azért inkább másra fordította a szót.

— Még le sem tetted a kalapodat, keztyűdet, kedves Dorinám. Jőjj a másik szobába, helyezkedjél kényelembe. Remélem, most itt maradsz nálunk egy pár napig.

— Nagyon szívesen maradnék, kedves nénikém, de nem lehet. Csak úgy futóban jöttem ide, mert nem igen messze innen egy jó barátnőmnél voltam pár napig látogatóban, most pedig atyám otthon már vár. És azt nagyon nem szereti, ha valaki nem pontos.

— Abban igaza van.

— Persze. Azért még ma otthon köll lennem. De mert olyan közel jártam, nem akartam elmulasztani, hogy ide is be ne nézzek kedves néniékhez. Korábban indultam, hogy itt tölthessek egy két órát, de aztán mennem kell a vasúthoz.

— Ha így van, akkor nem marasztallak, kedves lányom. Legelső az, hogy édes atyád kívánságát teljesítsd. De így is nagyon örülök, hogy legalább egy kis időre láthatlak.

— Jaj, nénikém, csakhogy én mégsem egészen pusztán látogatóba jöttem. Vinni akarok innen valamit.

— Ugyan mit, te bohó Dorina? Ha volna valamim, amivel örömet szerezhetnék neked, szíves örömet adnám. De nem tudom elképzelni, mit vihetnél innen az én szerény házamból.

— Oh, pedig válogathatok is abban ami nekem köll.

Már erre aztán Gyula, Flóra és Örzsike is kíváncsiak lettek. Ugyan mi lehet itt az ő kedves, de egyszerű házukban olyan, amit a fővárosi gazdag rokon

megkívánhat? Mindjárt megtudták, mert Dorina vidáman mondá:

— Mondja csak, kedves nénikém, ezek közül az apróságok közül melyiket adná egy időre nekem? Mert erősen el vagyok szánva, hogy a négy közül az egyiket elviszem. Amikor jöttem, még a leánykákra gondoltam; de most már azt szeretném, ha Gyula jönne hozzánk a szünidőre. Mondd csak Gyulácskám, szeretnél néhány hétig Budapesten lenni?

— Oh, nagyon! felelé Gyula egészen őszintén.

— Akkor hát ez már el van intézve. Hozzánk jössz Budapestre hat hétre.

Gyulának ragyogott a szeme az örömtől; de a mama, bár látszólag tetszett neki a dolog, kissé komolyan mondá:

— No no, még nincs elintézve, hiszen én még nem egyeztem bele.

Csakhogy erre aztán Dorina föluggrott s hizelkedve, kedveskedve megölelte, össze csókolta nagynénjét.

— De bele egyezik, ugy-e? Már hogy is ne egyeznék belé! Kedves aranyos nénikém, hiszen látja, hogy Gyulácska is szeretné.

— Ha csak rajtunk állana, nem is volna semmi ellenvetésem. De tudod, édes jó Dorinám, az atyád...

— Oh, azt csak bizzák reám. Majd elvégzem én vele.

— De azt előbb kellett volna elvégezni.

— Persze, persze... csakhogy nekem is csak most jutott eszembe, mikor fordulóban voltam haza felé és arra gondoltam, milyen üres, csöndes otthon a mi házuk. Eltökéltem, hogy innen viszek valakit;

s ha egyszer én kívánom, akkor apácskám sem tagadja meg a kívánságomat, mert nem olyan rossz ember ám ő, mint ahogy látszik. Elég az hozzá, én Gyula öcsémet akarom, ő is szeret jönni, a mama bele egyezik, az én apámmal én végzek, s így hát rendben van minden.

(Folytása következik.)

BUJÓCSKA.

(Képpel a 212. lapon.)

— MILIKE! Hol van? Milike! Már ideje lefeküdni, későre jár az idő.

De bizony hiába kiáltozott a jó öreg dada, a kis Milike nem szólalt meg sehonnan. Van esze, hogy megszólaljon, mikor ő még nem álmos. Az az unalmas dada mindjárt olyan nagyon pontos, mikor az óra üt. Pedig az az óra bizonyosan siet is.

Lám, Lottika sem megy még aludni, hanem olvas abból a szép képes könyvből, melyben olyan gyönyörű történetek vannak. És megigérte, hogy még ma végig olvassa neki is azt a szép mesét, melybe délután bele kezdtek, de nem végezheték el, mert nagyon hosszú.

Lottika meg is szokta tartani, amit ígér. Intett hát Milikének, aki a függöny mögött rejtőzött, hogy csak maradjon csendesen, majd azután hozzá fognak a meséhez.

Hozzá is fogtak és nagyon jól mulattak. Egyszerre azonban léptek hallatszotak és megint hangzott a másik szobából:

— Milike! Ugyan hova lehetett!

— Jaj, most már rám talál! aggódék Milike.

— Bujj ide mellém, biztatta Lottika. Ha benyit és nem lát, majd elmegy.

AVASZ van, tavasz van,
Igazán tavasz van!
Boldogság futkosni,
Játszani a szabadban.

Szedni az ibolyát
Fakadó mezőben,
Hallgatni madárdalt
Zöldülő erdőben.

Még nem rég tó jegén
Repült a kocsolya,
Most lefekték a szék

Rebben a fecske is,

Elcsap a víz felett,

Bőjtőlö begyibe

Temet apró legyet.

A parti iszapból

Csipeget lig sárat,

Fészket építi meg

Ernyős eresz alatt.

Kis bányá-felhőkék

Uznak a kék egen,

Lágy szellő fujdogál

Hegyen, térségeken.

Tavasz van, tavasz van,

Igazán tavasz van!

Boldogság futkosni,

Játszani a szabadban.

— Nem én, felelé Lottika ravaszul. Mert éppen akkor nem nézett oda, hát csakugyan nem látta.

— Nem? Nohát jól van. Már össze

El is ment és Lottika tovább olvasott. Milike pedig hallgatta. De hát mégis csak úgy volt az, hogy nagyon későre járt az idő. Milike lassan-lassan elálmosodott s már nem igen tudta, mit olvas Lottika. Utoljára pedig, amint ott űlt a pamlagon, hátra dőlt és végkép elaludt.

Lottika csak olvasott tovább, be is fejezte.

— Ugy-e szép volt? kérdé aztán.

De Milike bizony egy szóval sem mondta, hogy szép, sem azt, hogy nem szép, mert mélyen aludt. Már ez nem tetszett Lottikának.

— Ejnye no! Most már mit csináljak vele? Elő kell hívnom a dadát... de akkor elárulom magam, hogy tudtam, merre van... Ugyan-csak kikapok... Nincs más hátra, mint hogy magam fektessem le. Milike! Kelj föl, megyünk aludni!

Csakhogy Milike nem kelt föl, még csak föl sem ébredt első mély álmából. Most már mitevő legyen vele? Itt nem hagyhatja. Nincs más hátra, mint ölbe venni, levetkőztetni s lefektetni. Ez pedig nem könnyű munka, mert Milike már nem volt éppen könnyűcske, Lottika pedig nem volt nagyon erős. Egészen bele vörösödött, míg nagy nehezen elcipelte a harmadik szobába, minduntalan ijedezve, hogy földre ejti és baj lesz. Hát még az milyen vesződés-

kerestem az egész házat, többet nem keresem. Ahol van, ott van; ha Lottika kisasszony nem látta, hát nem tudom hol keressem. Én most már megyek aludni.

gel járt, míg az álmosan dülöngöző kicsikéről leszedte a ruhát. Tízszor is megbánta, hogy nem engedte annak idején ezt a munkát a dadának.

Éppenségesen úgy történt. Az öreg dada benyitott.

— Nincs itt Milike? Nem látta Lottika kisasszony?

Végre valahogy mégis csak lefektette.

— Jaj, de alkalmatlan volt! Csak-hogy már megvan!

Hogy, hogy nem: az öreg dada éppen ekkor lépett be s nevetve mondá:

— Ugy-e, alkalmatlan volt? No, se-baj! Máskor talán nem fog holmi apró ravaszkodásokat megpróbálni, hogy tulajdon az öregek eszén; inkább elhiszi, hogy az effélet mindig megsínli.

N É V N A P O N.

(Képpel a 213. lapon.)

*Kis nénikém, aranyos Emülkém,
Névnepodnak boldog földerültén
Elfogódva kerülök elébed,
E virággal kedveskedni néked.*

*Beteg voltál, benned láz forrongott,
Smig szenvedtél, a szívünk szorongott:
Tudokoltunk éjente, naponta,
Kebelünket hű aggódás nyomta.*

*Bús híredet ha vettük, zokogtam —
Még sincs az én kis nénikém jobban?
De ma már tul estél a veszélyen —
Az én drága nénim éljen, éljen!*

REJTETT NÉV.

*Van adva 7 a, 3 á, 1 b, 2 cs, 2 d,
2 e, 1 é, 1 f, 3 h, 2 i, 2 j, 3 k, 2 l, 1 m,
6 n, 3 ny, 6 o, 1 p, 4 r, 3 s, 1 sz, 1 t,
2 u, 1 y.*

Felülről lefelé és víz-szintesen olvasva: egyik leghíresebb vezéreink nevét kapjuk. — 1-ső sor: egy betű; 2-dik sor: magyar hazánk egyik ősi népe; 3 sor: legszükségesebb táplálékunk; 4 sor: női név; 5 sor: éréskor piruló konyha kerti növény; 6 sor: a rejtett név; 7 sor: egy bibliai szent; 8 sor: ezen ünnepnek örülünk legjobban; 9 sor: a szövéshez szükséges; 10 sor: üdítő ital; 11 sor: egy betű.

AZ ELRONTOTT ÜNNEP.

— Beszélyke, öt képpel. —

GYORSAN robogott a hintó, de mégsem eléggé gyorsan Dezsőnek és Zoltánnak, kik benne ültek. Kivált Dezső váltig azt állította, hogy csoda van ebben a dologban. Mikor hazulról mennek a városba, hogy ott aztán diákoskodjanak, szörnyen gyorsan röpti el őket a kocsí, mindjárt megérkeznek a kemény leczkék helyére; de mikor onnan indulnak hazafelé husvétí vakációra, alig győzik türelemmel, hogy végre már haza jussanak.

— Persze, mert ezt nagyon kívánjuk, szólt Zoltán nevetve. Attól pedig fázunk egy kicsit, mikor e vidám napok után megint a nehéz feladatok ideje következik. No de már mindjárt otthon vagyunk... már látom a tornyot...

Nem is tartott sokáig, már bekanyarodtak a szép uri ház udvarába. A tornácra legelőször is a kis Évike sietett eljök, kipirulva az örömtől, hogy újra láthatja testvéreit. Lesz most víg multság az ünnepnapokon!

Az bizonyos, hogy játékban, tréfában nem lehetett hiány, ahol két víg kis diák van otthon, még pedig úgy, hogy egyéb dolga sincs, mint pihenni és játszani. Évike arra is el volt készülve, hogy a fiuk egy kicsit évelődni fognak vele, de hát az nem baj, mindig úgy szoktak. Most pedig talán már okosabbak is egy kicsit, hiszen olyan sok szépet tanulnak ott az iskolában.

Igaz is, hogy tanultak, s Dezső megvető mosollyal nézett hugocskájára, mi-

kor dél
éppen
nyáron

95

bábut
sabbat

Vicze
hogy

nem

Évik
ben,
szem

vagy

kor délután látta, hogy ez még most is éppen úgy játszik bábujával, mint a mult nyáron; öltözteti, s beszél hozzá.

— No, hagyd el már azt az együgyű bábút, és jőjj a kertbe, majd ott valami okosabbat játszunk.

— Jól van, megyek már... de a Viczuskát is viszem... megigérttem neki, hogy ma sétálni fog.

— Ugyan ne bosszants! Mintha annak nem mindegy volna, akárhol hever.

— Ne haragudjál rá, no! kérlelte Évike. Hiszen csak addig tartom a kezemben, amig kijutunk. Majd ott aztán leteveszem a fölébe.

— Oh, és nem félsz, hogy meghül, vagy bogár csípi meg? gunyolódék Dezső. A nyitott ajtón ekkor beszólt Zoltán:

— Jösztek-e már? Ha nem jösztek, magam megyek Zsupszival.

Zsupszi épp olyan kedvence volt a két fiúnak, mint a Vicza a leánykának. Csakhogy persze nagy különbség volt a két kedvenc között, mert Zsupszi valóságos élő négylábu volt, pajkos eb. Évike azt mondta ugyan rá, hogy formátlan, csuf jószág az ő hosszú füleivel, kurta lábaival; de a fiúk azt felelték, hogy annál szebb, minél csunyább.

Megindultak tehát mind a négyen és mihamar vigan kergetőztek egy nagy tisztáson. Persze csak hárman, mert a Vicza ott pihent egy bokor mögött, a hova Évike lefektette s el is dugta, hogy ne legyen utban és baj ne érhesse. Időnként pedig el-ellátogatott hozzá, hogy megnézzze. Ez megint bosszantotta Dezsőt.

Mindig akkor osonsz el, a mikor leginkább kellenél a játékban. Haszontalan bábujá!

Aztán eszébe jutott valami.

— Majd segítek én a bajon! dörmögé magában.

S amint egyszer Évike és Zoltán nagyon messzire elfutottak, Dezső oda lopódzott a bokorhoz. A sarkában pedig ott sompolygott Zsupszi, a ki mindig szeretett ott lenni, mihelyt látta, hogy valaki kutat és keresgél valamit. A bábút nem volt nehéz megtalálni.

— No, most eldugom valahová. Milyen cifra, majd elröpül! Haha! Hadd röpüljön egy kicsit!

Földobta s utána szaladt, hogy majd elkapja; de Zsupszi fürgébb volt és amint a bábú leesett, ő kapta el. Bizonyosan azt hitte, hogy most ez a játék. Tet-

szett neki ez a multság és nagyokat ugorva rázogatta a szegény Viczát.

Ez meg Dezsőnek tetszett nagyon.

— Rajta, Zsupszi, tánczolj vele! Jaj, ha Évike látná! Hogy sivalkodnék! Hahaha!

Zsupszi nem is kérte magát, hanem bolond jó kedvvel ugrált a szegény bábuval. Hol letette, hol fölvette s most már egészen a magáénak tekintette; tépte, rágta, és Dezső egyszerre csak azt vette észre, hogy a Vicza fél lába külön hever ott a fűben, a pompás ruhácskájából pedig itt is, ott is röpül egy foszlány.

— Hm, ennek Évike nem fog örülni. Eppen ekkor pedig messziről hallani lehetett Évike vig kaczagását.

— Talán erre felé jön... Zsupszi, tedd le! Tüstént tedd le!

A tanulékony kis eb, látva gazdája komoly, ijedező képét, abba hagyta a játékot és rá bámult, hogy mi a baj?

— Jobb lesz, ha Évike nem lát itt, Zsupszi. Most talán még elmenekülhetünk... amarra a bokrok felé... ott kijutunk a kerti lak mögé... aztán egy kis kerülővel beosonunk a házba.

Meg is indultak és lappangva elbandukoltak. Be is jutottak szerencsésen a házba. Itt már nincs mitől félni. Jó idő múlva megjött Zoltán is, nagyot nevetve.

— Te is megszöktél Évike elől? Nagyon jól tetted. Azt mondtam neki, hogy úgy el tudok bujni, hogy rám nem talál s beosontam ide, ő pedig még most is ott keresgél. Majd nevetjük, hogy rá engedte magát szedni.

Dezsőnek azonban nem egészen volt kedve a nevetésre. Nagyon kényelmetlen, kellemetlen volt neki valami, maga sem akarta magának megvallani, hogy mi. No, majd elmulik. Hiszen ő nem tehet róla... a Zsupszi... persze hogy csak a

Zsupszi
az egé

mondta
gyünk

D
érnek
szobáj
nem t
zonyo

I

sirt

mutat

roncs

történ

dott, l

a ker

a játé

mond

riát é

Vidd

majd

mi d

Zolt

nyug

kezd

bábu

hang

szély

haz

lesz

hog

Zsupsz! Aztán nem is igen lesz majd szó az egészsről, vendégek jönnek.

— Ideje is, hogy átöltözzünk... azt mondta mamácska, hogy csinosak legyünk. Jönnek Andris bácsiék a fiukkal.

— Oh, arra még ráérünk.

Dezső úgy találta, hogy nem igen érnek rá. Neki sürgetősnek látszott, hogy szobájokba bezárkózhassanak, legalább... nem találkozik mindjárt Évikével, aki bizonyosan nagy sirással fog betérni a házba.

Ebben nem is csalódott. Azaz nem sirt Évike, csak sápadtan, csüggedten mutatta a mamának a szegény Vicza szétromcsolt maradványait. Mi történt, hogy történt? — nem tudta. Csak annyit tudott, hogy mind a négyen együtt indultak a kertbe és hogy ott aztán miképen folyt a játék s Dezső és Zoltán mit tettek, mit mondtak.

Az apa is hallotta a szomorú históriát és sejteni kezdett valamit.

— Nyugodjál meg, kedves kicsikém. Vidd ezt a széttépett bábút, dobd a tűzbe, majd szebbet kapsz helyette. A többi a mi dolgunk.

Néhány percczel később Dezső és Zoltán ott álltak szüleik előtt. Zoltán nyugodtan, míg bátyja nagyon roszat kezdett sejteni. És ebben nem csalódott.

A mama kérdé, mit tud az Évike bábujáróí; az apa pedig igen szigorú hangon csak ennyit mondott:

— De eszeden járj, hogy igazat beszélj! (Lásd a képet a czimlapon.) Mert ha hazugságon kaplak rajta, még nagyobb lesz a bajod.

Dezsőnek egészen elmult a kedve, hogy csak Zsupszit mondja bünösnek.

Ugy sem hinnék el. Akadozva, ijedezve elmondott bünbánólag mindent.

— Sejtettem, hogy ilyen formán lesz, szólt az apa. Tehát kiméretlen voltál kis hugod ártatlan játéka iránt; kész voltál rá, hogy neki fájdalmat okozzál. Talán nem akartad, hogy kár legyen, de gyöngédtelesen és durva voltál, te, az erősebb fiú, a gyöngébb leánykához. Szükséges, hogy időd legyen erről gondolkozni. Az egész ünnep alatt szobádban maradsz, egy kis sétára majd én viszlek ki. Talán majd belátod, milyennek kell jövőre lenned.

Nem használt sirás, busulás, az apa rendeletének teljesülni kellett. Azelőtt sem, azután sem volt Dezsőnek soha olyan szomorú ünnepe. Még a Zoltáné is el volt rontva, mert bátyja nélkül nem igen tudott játszani. Sőt a jó kis Évike is saj-

nálta, hogy ez lett belőle. Kérlelte is apát, de hiába.

Nem is felejtették el ezt az elrontott ünnepet és azután meg volt az apa szigorának a haszna. Megtanulták, hogy figyelmesek, gyöngédek legyenek egymáshoz és soha sem rontották többé egymásnak az örömét.

A LILI ÉS A CZICZA.

LILI az egy kis kutya. Olyan piczi, hogy már nagyszerű. Mását még nem láttam. Ha csak rátekint, már nevet az ember és megszereti ezt az állatkát. Nagy, felálló fülei, domboru feje, felkunkorított farka, nagy okos szemei vannak. Akár egy kis füles bagolyfej, olyan. Szóval: igen kedves iczi-piczi kis jószág.

A czicza, az még kisebb volt a nyáron, mint a Lili; de azóta már nagyobbra nőtt. Mikor még a Lilinél is kisebb volt, multságunk telt benne, mikor ez a két apró állat egymással játszott.

Történt egyszer, hogy a Lili nagyon elbizta magát, amért valamicskével nagyobb volt mint a czicza. El is kezdte bosszantani az ő kis pajtását: kergette, harapta, felforgatta. A czicza sem vette tréfára a dolgot s egyszer csak jól megkarczolta a Lili orrát. Erre Lili nem hősködött tovább, hanem szépen behuzta a farkát és elosont.

Azt hiszem, ebben az én történetkém-ben van egy kis tanulság: hogy bizony sokszor így jár, aki magába nagyon elbizakodva, lenézi társát.

HAREK ILONA.

AZ ISKOLA BÜSZKESÉGE.

— Beszélyke. —

(Folytatás és vége.)

AZ NAGYON megtetszett Aladárnak és még csak ezután gyült meg Samunak a dolga. És Aladár egy-más után aratta a sok dicséretet.

Rendjén valónak találták ezt mindnyájan, nem is csodálkozott rajta senki más, csak Gábor, aki ott lakott velök. Gábor sem volt éppen a leghíresebb tanuló, de ha már okvetlenül kellett, csak elvégezte valahogy a dolgát. Észre vette azonban, hogy Aladár mily keveset fárad a maga dolgozataival és hamar kifürkészte, hányadán van a dolog. Mindjárt hasznára is fordította.

— Mért ne csinálhatná meg Samu nekem is ezt az unalmas latin feladványt? Majd én aztán szépen lemásolom, éppen úgy mint Aladár. Akkor nekem is több időm marad a labdázásra.

De már erre a jó Samu nem akart ráállni. Csakhogy hiába ellenkezett. Mert Gábor félre huzta Aladárt és elmondta neki, mit akar.

— Tőled fél, hát ijessz rá, hogy csinálja meg. Ha nem teszed, mindent elmondok a tanár urnak.

— Oh, soh'se félj, mindjárt eligazítom én azt.

És rögtön úgy sarokba szorította a félénk Samut, hogy ez magára vállalta a Gábor munkáját is.

Most már aztán keveset voltak a fiuk Samuval. Csak azt látták, hogy kissé sápadtabb, sokszor nagyon fáradtnak látszik, ami bizony nem volt csoda. Mert nem csekély feladat az, ha valaki három helyett dolgozik, még pedig mindig éppen a legnehezebb dolgokat végzi.

Hetek multak, aztán hónapok, s az iskolai esztendőnek a felén már tul voltak. Ekkor egy napon az igazgató így szólt az iskolában:

— A tanév végén egy nagy ösztöndíj üresedik meg s aki elnyeri, az kapni fogja, amíg csak be nem végzi minden iskolai tanulmányait. Természetes, hogy csak a szegényebb szülék fiai kaphatják, ezek közül pedig az, aki legjobban tanul az év végeig. Tehát iparkodjatok, fiuk, akik szeretnétek e nagy segítséget. Ezzel szüleiteknek kétszeres örömet szereztek.

Csak hogy bizony a legtöbb fiu nem igen gondolt rá, hogy elnyerje a nagy jutalmat. Ugy is mindhiába volna.

— Aladár kapja, az már bizonyos. És rendjén is lesz, ő az iskola büszkesége.

Maga Aladárnak apja is számított rá és ezt írta neki:

»Kedves fiam! Tudod, hogy nem vagyok gazdag ember és hat testvéred van; már nem győzöm a költséget reátok. Ha el akarod végezni az iskoládat, iparkodjál, hogy elnyerjed az ösztöndíjat. Híszem is, hogy elnyered, mert egy idő óta a tanároktól csak jót hallok felőled.«

De körülbelől éppen ezt írta Samunak is az apja. És e naptól fogva Samu kissé megváltozott. Hiába jött hozzá Aladár büszke, parancsoló képpel. Samu nyugodtan, szilárdan szállt szembe vele.

— Sajnálom, kedves Aladár, többé nem segíthetek neked. Nagyon utána kell látnom a dolgaimnak, mert el akarom nyerni az ösztöndíjt.

— Micsoda? Te mersz arra gondolni? Azt mondom, tedd, amit parancsolok, mert kerservesen megbánod.

— Nem híszem! Inkább te bánod meg, ha lármát csapunk és minden kisül.

Aladár kénytelen volt belátni, hogy ez igaz. Kezdte kérésre fogni a dolgot,

de ez sem használt, mert Samu komolyan neki látott a dolognak. Csakugyan nem is ért rá, hogy még a más dolgával is bajlódjon. Aladár tehát neki gyürkőzött, hogy maga végzi a dolgait.

De ekkor nagy ijedelemmel tapasztalta, hogy nem boldogul. Mert nem tudta az első dolgokat, melyeket másra bizott s ő maga csak lemásolt. Most már mindent előlről kellett volna kezdeni és jól megtanulni, gyakorolni. Csakhogy erre már nem tellett idő. A mai lecczkével sem boldogult, nemhogy a régieket elővehette volna. És egyre-másra kapta az iskolában a pirongatást.

— Nagyon hanyag vagy egy idő óta, mondák a tanárok. Minden dolgozatod rosz; mintha nem is értenéd, mit csinálsz. Ez nagyon meglepő az eddigi munkáid után.

Annál több dicséret jutott Samunak, aki csak úgy játszva készült el a legnehezebb föladatokkal. S a vége az lett, hogy ő nyerte el a nagy ösztöndíj-jutalmat.

És mialatt Aladár lehorgasztott fejjel, szégyenkezve ment haza: Samu örvendezve, bár komolyan, beszélt el atyjának a diadalt. De meg minden egyebet is, ami történt.

— Lásd fiam, szólt az apa, így vált javadra az, amivel gyötörni akartak. Megfeszítve iparkodtál, kétszeresen-háromszorosan tanultál és dolgoztál s ekkép nagyon jól elkészültél, könnyen győztél. Nem volt helyes, amit tettetek, de az bánja meg, aki maga helyett másra bízta a tanulást; mert kincset szór el, aki nem szerez ismeretet, tudományt, mikor teheti.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVIII. kötetének 11-dik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: Ifj. Rakovszky Károly, Redlich Ella és Kornél, Dömör Margit és Pista, Gulácsy Irén, Szilágyi Ágota, Fülöp Mariska, Bernáth Emil és Dezső, Posztóczky Margit, Gutvillig Angela, Seley Gyula, Sigray Antal és István, Frank Dezső (írást beporozni illetlen! F. b.) Láner Kornél, Takács Jenő, ifj. Toldy László, Murárik Bercezi, Sugár Mariska, Bornemisza Berta, Grosz Miklós és Sándor, Lakenbacher testvérek, Szent-Imrey Tamás, Lowieser Berta és Leonka, Ivánts Margit, Koritschoner Margit, Széll Erzsike, Geisz Tibor, Máriássy Tivadar.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kosztoics Béla. Arany János összes műveinek Ráth Mór a kiadója, míg Petőfi Sándor összes műveit ugyanaz a részvényes társaság adja ki, mely a »Kis Lap«-ot. — Gutvillig Aranka. A rejtvényedet nyélbe sütöttem, azaz csak rimbe szedtem, hogy tetszetősb legyen, mert, az egy »sás« kivételével, az egész nevet jól kihasználtad. A közlendők sorába tettem. — Szokoly Tibor, Seefehlner Emilia és Aranka, Jobbágy Misi. Meleg érdeklődések jól esett. Hála Istennek, már rég fölépültem. — Hoffman testv. Ha az »Erdő tilka« annyira megnyerte a tetszésteket, az új negyedben megeredő elbeszélés még inkább le fogja kötni figyelmeteket. — Szeder Annuska tudatja Kaspárek Annával, hogy lakhelye: Sz. István (Borsod vm.) — Ádám Irénke. A pályázatban részt venni nem kötelességed, csak jogod. — Deutsch Jenny. Ha kész, elküldheted már most is. Április 10-ke csak azt a határidőt jelzi, amelyen túl nem fogadok már el dolgozatot. — Horváth Lenke, Baráth Lajos, Beck testv., Jándy Béla. Kívánságtok szerint járok el. — Takács Pista. Szép írásu, szabatos fogalmazásu leveledben az tetszett nekem legjobban, hogy súlyos betegségéből szerencsésen fölépültél. Az előtted különösen kedves jelenetek megrajzolásával már most úgy is későn járnék; de gondom lesz rá, hogy legalább jövőben eleget tegyek kérésednek. Ugy testi mint szellemi gyarapodásod örömemre szolgál. A pályamunkák beküldésének határidejét megolvashatod u. e. számban: április 10. Atyádnak szíves üdvözlétet küldök. — Bartók Béla. Az egyiknek formáját felhasználom, a képrejtvényt megrajzoltatom. Kár, hogy tartalmas leveled külsejét elhanyagolod. — Veisz József. Már egyszer megjelent. — Máriássy Tivadar. Ha ki jól versel, nincs ellenemre, ha a pályamunkát kötött be-

szédben küldi is be; de ez nem tartozik a föltételek közé. — Fodor Pólina és Iza kéri Varrik Pólit, tudassa velük czímét. Az özikérlő irandó czikket szívesen fogadom, s ha beválik, közlöm is. — Rácz-Almásról névtelen levelet kaptam; a beküldője ebből az üzenetből is magára ismervén: tudatom vele, hogy rejtvénye már egyszer megjelent. — Kirschner Jenő. A borítékra is annak nevét illik írni, kihez a benn foglalt sorok vannak intézve. — Lusztig Thekla. Már most az egészet küldjed be; a minapi csonkát csak félre nem tehettem? — Szabó Laci, Goldfinger testv., Azánél Károly. Társas ki-dolgozásról szó sincs. A pályamunka csak egynek a munkája lehet. — Több levélről a jövő számban.

BÜNTETÉS.

P. P. — F. Gy. — L. Z. — K. A. — B. I. — R. S. — H. S. — P. G. — M. B. — K. A. — P. O. és I. — F. A. — M. B. — H. I. — E. E. — T. M. — M. I. levelei, gondatlan külalakjuk miatt, nem jönnek tekintetbe.

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára: Schaffner Mariska és Géza 1 firt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Nyugta

Osztr. ért. 40 frtról, mely összeget a »Kis Lap« t. szerkesztője a budapesti szünidei gyermektelep pénztárába adományképen szolgáltatotta be. Egyesületünk forró köszönetét fejezi ki a szíves gyűjtésért.

Budapest, 1890. évi márczius hó 17-én.

BUDAPESTI SZÜNIDEI
GYERMEKTELEP EGYESÜLET.
Bevételi tétel 100. sz.

Mandello
penczatos.

Kedves kis népeinek boldog, derült ünnepeket kíván

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.